

Ciao, Ancona!

Povodom festivala La Punta della Lingua.Pi?e: Bojan Samson Evo me u Ankoni, velikoj luci na italijanskom srednjem Jadranu. Ovde sam po?etkom jula nastupao na slem ve?eri u sklopu poetskog festivala La Punta della Lingua. Fran?eska i Lui?i, divni ljudi iz organizacije festivala, pozvali su me da gostujem u revijalnom delu slem takmi?enja kao pesnik iz Srbije.

Re?i ?u odmah: na bih sebe definisao kao slem pesnika. Nisam ni siguran ?ta zna?i slem poezija. Ne znam ?ta odvaja slem poeziju od tradicionalne, klasi?ne poezije. Mo?da naslu?ujem ?ta je spaja sa tradicijom. Dobar deo kulturne i knji?evne tradicije pot?e iz naroda, plebsa, populusa. Tako je i sa slemom. Slem je poezija za narod, svetinu, gra?anstvo. Voditelj slema u Ankoni poku?ao je u svojim besedama da pove?e ovu disciplinu sa tradicijom, sa kulturom u naj?irem smislu. Sa Petrarkom, Pazolinijem itd. Slem je deo subkulture, ali pretenduje da postane ne?to vi?e.

?ta je zapravo slem? Ispovest, psihoterapija okrenuta publici koja nagra?uje svaki sre?ni spoj iskrenosti i lucidnosti. Psihodrama. Teatralnost. O?ajni?ka potreba za komunikacijom. Ipak, ne podnosim prazno glumatanje i dramljenje iza kojeg ne stoji autenti?na emocija i misao. Volim izvo?a?e sa kvalitetnom poezijom. Neka samo stoje na jednom mestu i bezizra?ajnog lica izgovaraju jednoli?nim glasom tekst, ali ako osetim neki kvalitet u tom tekstu, pru?i?u im ?ansu.

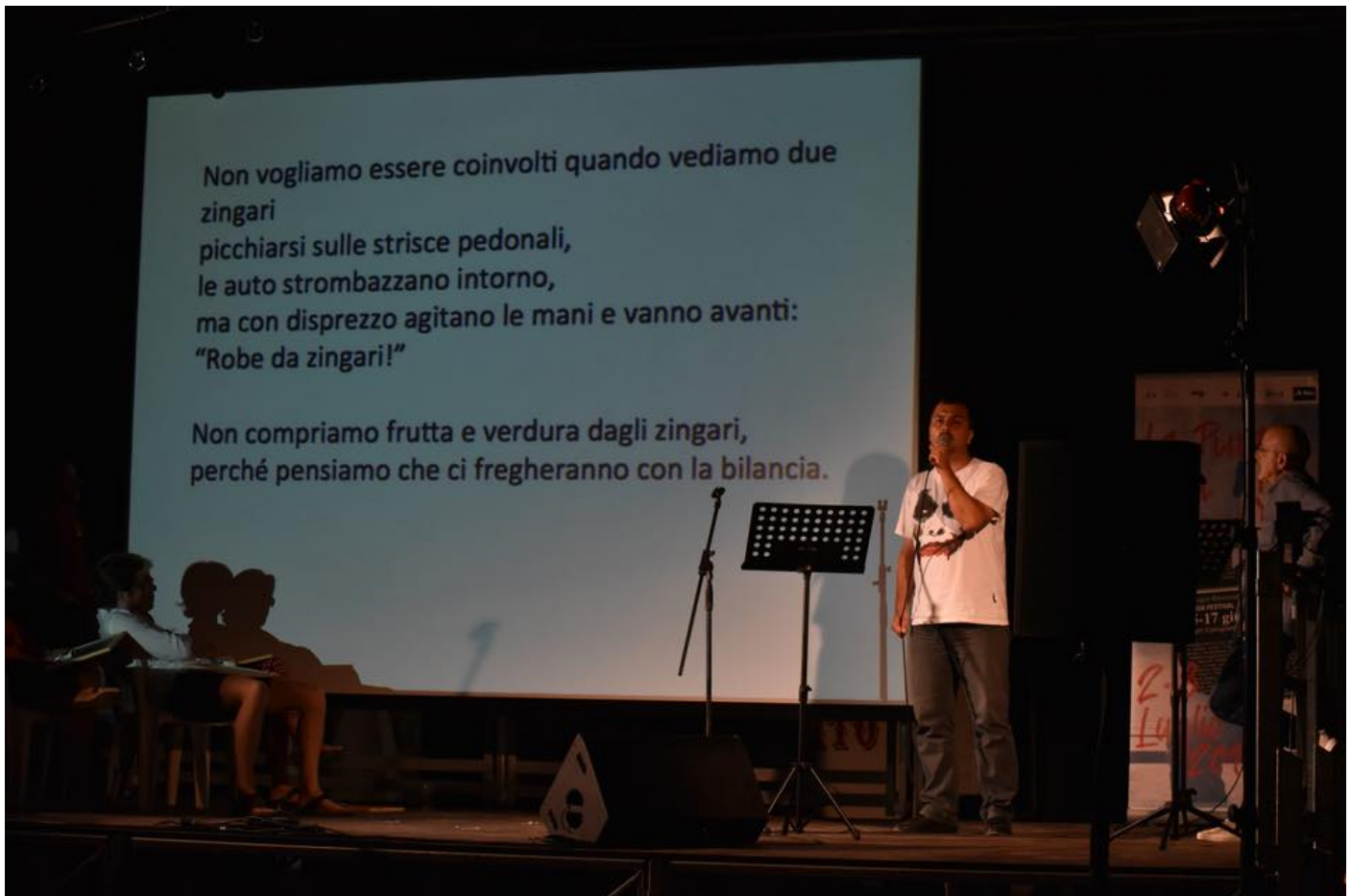
Kod slem poezije mi se svi?a atmosfera, pesni?ki performansi, publika, sva ta frka...

Takmi?ari...

Zahvaljujući slemu sam upoznao neke sjajne ljude i pesnike. Omogućio mi je da putujem, da vidim svet. Da se družim, da saznam nešto novo. Da budem ushićen, entuzijastičan i oduševljen. Da komuniciram, da učim, da se radujem. Da navijam. Da se preispitujem. Da radim na sebi. Prvi put sam to osetio u Briselu, u decembru prošle godine, na Evropskom šampionatu u slem poeziji. Drugi put početkom jula, na festivalu La Punta della Lingua.

Sviđa mi se italijanski slem. Ne razumem ga, ali mi se sviđa. Volim ritam italijanskog jezika, njegovu melodičnost, njegovu osećajnost, ekspresivnost itd. Imam osećaj da italijanski slemeri govore nešto važno njima, ali i publici. Volim tu energiju i emociju italijanskog slema. Dopada mi se njihova izvođačka virtuoznost. Italijanski slemeri su radoznali. Zainteresovala ih je moja poezija. Zainteresovali su se za srpski jezik. Spremni su za razmenu. Za upoznavanje i učenje.

Možda i najveći kompliment u mojoj pesničkoj karijeri uputio mi je Luiči, umetnički direktor festivala, kada mi je priznao da je njemu najvažnije da zadovolji svoju publiku, a ne pojedine pesničke sujete. Na taj način je izgubio neke prijatelje među pesnicima jer nije htelo da ih uvrsti u program svog festivala. Ako zove nekog pesnika, zove ga zato što smatra da ovaj može nešto ponuditi publici. To je način na koji bi trebalo da razmišljaju akteri pesničke scene u Srbiji ako htelo da je unaprede. Publika se pita, njen sud je jedino važno, a ne mišljenje ili sujeta pojedinca.

Srpska slem scena treba mnogo da u?i ako ?eli da napreduje. Da razume kako slem nije isklju?ivo psihoterapija na sceni, ve? potreba za komunikacijom i prepoznavanjem. Kako se mo?e pisati ispovedna poezija, ali istovremeno i dru?tvena i anga?ovana, ona koja se ti?e svih nas. Kako se mo?e biti ubedljiv i istinit na sceni, a ne dramiti i ne urlati onda kada za tim nema potrebe. Kako se odli?an slem performans sastoji od odli?ne pesme koja se odli?no izvodi. Kako je publika ipak najva?nija.